

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 207/2021-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetihó v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Petra Simčáka – SIMI**, narodeného 16. 12. 1964, Tatranská Lomnica 14040, Vysoké Tatry, IČO 17 115 426, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou GARANT PARTNER legal s. r. o., Einsteinova 21, Bratislava, IČO 36 856 380, v mene ktorej koná advokát JUDr. Martin Dočár, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 4 Cob 42/2020 z 10. decembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 26. februára 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Cob 42/2020 z 10. decembra 2020 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že spoločnosť [redacted] [ďalej len „žalobkyňa“ (prevádzkovateľ distribučnej siete, pozn.)] sa svojou žalobou (doručenou pôvodne Okresnému súdu Banská Bystrica, pozn.) na Okresnom súde Poprad (ďalej len „okresný súd“) domáhala proti sťažovateľovi (žalovanému) zaplata sumy 2 881,42 € s príslušenstvom o náhradu škody spôsobenej jej neoprávneným odoberaním zemného plynu na tam označenom odbernom mieste meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii, za obdobie od 11. decembra 2015 do 11. apríla 2016.

Okresný súd rozsudkom č. k. 16 Cb 21/2018 zo 4. marca 2020 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) v právnej veci žaloby rozhodol tak, že: 1. sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2 670,95 € z titulu istiny spolu s tam špecifikovanými úrokmi z omeškania a sumu 40 € z titulu paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, a to v lehote do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, 2. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a 3. žalobkyni priznal proti sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 85,36 % s tým, že o ich celkovej sume bude rozhodnuté samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

Sťažovateľ proti rozsudku okresného súdu, v časti 1. výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené, a v časti 3. výroku o náhrade trov konania podal riadne a včas odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že konanie, ktoré rozsudku okresného súdu predchádzalo, má vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a tiež, že rozsudok okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Krajský súd o odvolaní rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu okrem odvolaním nenapadnutého 2. výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, ako vecne správny potvrdil. Zároveň rozhodol, že žalobkyňa má proti sťažovateľovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Podľa zistenia ústavného súdu rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 14. januára 2021.

II. Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odôvodňuje tým, že napadnutý rozsudok krajského súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, t. j. podmienok zodpovednosti za vznik škody, ako aj jej celkovej sumy.

Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti s poukazom na rozsudok krajského súdu č. k. 4 Cob 52/2013 z 26. novembra 2013, na jeho rozsudok č. k. 15 Co 275/2015 z 27. januára 2016, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 21 Cob 131/2011 z 24. januára 2012 v iných obdobných veciach namieta, že krajský súd, rovnako ako okresný súd, nesprávne právne posúdili podmienky vzniku zodpovednosti za vznik škody, keď v rozpore s § 82 ods. 2 zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o energetike“) žalobkyňou uplatnený nárok považovali za dôvodný bez ďalšieho výlučne len na základe zistenia porušenia zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii na určenom meradle.

Podľa sťažovateľa je pravdou, že zodpovednosť za škodu v tomto prípade je objektívna, t. j. preukázanie zavinenia sťažovateľa (odberateľa) sa nevyžaduje, ale podľa jeho názoru „... na prípadný nárok na náhradu škody musia byť naplnené nasledovné skutočnosti:

Existencia porušenia zabezpečenia meradla (objektívna okolnosť),

Skutočný odber plynu (vznik škody),

Odber plynu v čase po porušení zabezpečenia meradla (porušenie právnej povinnosti).“

Sťažovateľ zároveň s odvolaním sa na odôvodnenie uznesenia ústavného súdu č. k. IV. ÚS 137/2018 zo 14. februára 2018 v inej obdobnej veci tiež vytýka príslušným súdom aj nesprávne právne posúdenie určenia sumy za škodu. Podľa jeho tvrdenia pokiaľ krajský súd napriek tomu, že sťažovateľ „... v konaní preukázal, že plynové kotle, na základe ktorých žalobca vyčíslil touto žalobou uplatňovaný nárok, neboli v čase od 11.12.2015 do 11.4.2016 užívané“ a tiež „aj vybudovanie a používanie nového systému vykurovania – kotolne na peletky“, tieto okolnosti nezohľadnil, čím „nedodrжал zmysel inštitútu náhrady škody ako kompenzačného inštitútu, ale dal mu zmysel inštitútu umožňujúceho bezdôvodne obohacujúceho žalobcu.“.

4. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, rozsudok krajského súdu žiada zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň si uplatňuje aj náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

6. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu, proti ktorému dovolanie podľa § 421 v spojení s § 422 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) pre nesprávne právne posúdenie veci nie je prípustné, pretože napadnutý výrok krajského (odvolacieho) súdu o peňažnom plnení (2 670,95 €) neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy (minimálna mzda v čase podania žaloby, t. j. v roku 2018, predstavovala sumu 480 €, pozn.), je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

8. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi

označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 59/2019).

9. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu.

10. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

11. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

12. Vzhľadom na charakter námietok sťažovateľa ústavný súd tiež zdôrazňuje svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

13. V zmysle § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť aj ďalšie dôvody.

14. Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa, podľa ktorej krajský súd rozhodujúci o jeho odvolaní proti rozsudku okresného súdu vec nesprávne právne posúdil, nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského

súdu. Krajský súd, reagujúc na podstatné námietky sťažovateľa, uviedol aj ďalšie dôvody, ktoré ho viedli k jeho potvrdeniu. Ústavný súd preto nevidí žiadny relevantný dôvod na prehodnocovanie záverov rozhodnutí všeobecných súdov. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok.

15. Okresný súd dal jasnú, zrozumiteľnú a vyčerpávajúcu odpoveď na všetky skutkovo, ako aj právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ako to z odôvodnenia rozsudku okresného súdu zjavne vyplýva, okresný súd medzi inými najmä s poukazom na § 82 ods. 1 písm. d) a ods. 2 zákona o energetike odber plynu meradlom, na ktorom bolo poškodené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii (sporná skutočnosť medzi stranami sporu inak nebola sporná), považoval za neoprávnený odber (porušenie právnej povinnosti) zakladajúci objektívnu zodpovednosť sťažovateľa [bez ohľadu na to, či sťažovateľ porušenie zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii (ne)zavinil, pozn.] za vznik škody spočívajúcej v zmenšení majetkovej sféry žalobkyne o sťažovateľom odobraté množstvo plynu, pričom príčinnú súvislosť medzi neoprávneným odberom sťažovateľa a vznikom škody žalobkyne považoval za preukázanú úbytkom zemného plynu z distribučnej siete žalobkyne bez úhrady ceny spotrebovaného množstva (pozri najmä bod 16 odôvodnenia rozsudku okresného súdu).

Ako to okresný súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia tiež uviedol, *„Dodávateľ plynu dodáva do distribučnej siete také množstvo plynu, ktoré jeho zmluvní odberatelia odoberú na meraných výstupných bodoch distribučnej siete. Dodávateľ plynu si účtuje úhradu za plyn v sume, aká bola nameraná na odberných miestach jeho zmluvných odberateľov a iba v takom množstve on dodáva plyn do distribučnej siete. Množstvo dodaného plynu dodávateľom sa teda rovná súčtu nameraných odberov na jednotlivých meradlách. V prípade zistenia neoprávneného odberu plynu, za ktoré sa považuje aj porušenie zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii, nemožno brať do úvahy nameraný odber a teda odber vykonaný na úkor zmluvného dodávateľa, keďže prevádzkovateľ distribučnej siete touto za uvedené obdobie už vykazuje nulový odber plynu a takto mu dodávateľ za uvedené obdobie ani nefakturuje žiadny odber. Pokiaľ teda žalovaný takto odoberal tzv. nameraný plyn, tento odoberal na úkor žalobcu ako prevádzkovateľa distribučnej siete, ktorý dodal do systému v rámci jeho povinnosti vyvažovať distribučnú sieť, a teda nad rámec nameranej spotreby všetkých dodávateľov. Odberom takéhoto plynu dochádza k vzniku škody u prevádzkovateľa distribučnej siete“*. Okresný súd zároveň riadne a vyčerpávajúco odôvodnil, na základe akých dôkazov a akou úvahou pri ich hodnotení jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti dospel k záveru, že sťažovateľ v rozhodujúcom období zemný plyn na danom odbernom mieste z distribučnej siete žalobkyne skutočne odoberal (pozri bod 14 odôvodnenia rozsudku okresného súdu). Pokiaľ ide o posúdenie splnenia podmienok vzniku zodpovednosti sťažovateľa za škodu pri odbere plynu meradlom, na ktorom bolo poškodené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii, v období od 11. decembra 2015 do 11. apríla 2016, právne závery okresného súdu nemožno považovať za zjavne svojvoľné či arbitrárne.

16. V súvislosti s určením výšky škody žalobkyne (prevádzkovateľa distribučnej siete) rovnako už okresný súd v rámci pomerne rozsiahleho odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal na § 82 ods. 3 zákona o energetike, na ustanovenia vyhlášky Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 449/2012 Z. z., ktorou sa ustanovuje spôsob výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu (ďalej len „vyhláška“), ako aj na záver uznesenia ústavného súdu č. k. IV. ÚS 137/2018 zo 14. februára 2018, podľa ktorého „uplatnenie občiansko-právneho inštitútu náhrady škody je založené na náhrade skutočnej škody, keďže náhrada škody plní kompenzačnú a nie sankčnú funkciu. Výška škody nemôže byť sankciou za neoprávnený odber. Pokiaľ je možné na základe preukázaného dôkazného stavu skutkovo ustáliť množstvo odobratého plynu nie je na mieste aplikovať § 59 ods. 3 zákona o energetike (toho času § 82 ods. 3 zákona o energetike, pozn.), ktorého aplikácia prichádza do úvahy, iba v prípade nemožnosti vyčíslit' skutočne vzniknutú škodu na základe objektívnych a spoľahlivých podkladov“. Na rozdiel od veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. IV. ÚS 137/2018 v tu preskúmvanej veci skutočnú škodu na základe objektívnych a spoľahlivých podkladov nebolo možné zistiť na základe vyčíslenia žalobkyne podľa metodiky stanovenej vyhláškou, pri ktorom prihliadla na počet dní neoprávneného odberu, na počet, typ a príkony spotrebičov používaných na odbernom mieste, prevádzkovú dobu zariadenia a súčin týchto údajov vynásobila príslušnou referenčnou cenou platnou v deň zistenia neoprávneného odberu, a preto okresný súd ustálil výšku žalobkyne spôsobenej škody v sume 3 670,95 €. Keďže sťažovateľ 12. októbra 2017 uhradil škodu žalobkyne do sumy 1 000 €, okresný súd uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť žalobkyne iba sumu 2 670,95 € s príslušenstvom (pozri bod 18 odôvodnenia rozsudku okresného súdu).

Podľa názoru ústavného súdu je odôvodnenie rozsudku okresného súdu aj v tejto časti plne ústavne konformné.

17. Okrem toho krajský súd, v plnej miere stotožniac sa so skutkovými a s právnymi závermi okresného súdu, vo svojom rozhodnutí v rámci jeho odôvodnenia stručne uviedol aj vlastné dôvody. Podľa odôvodnenia rozsudku krajského súdu v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 142/2000 Z. z. o metrológii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov určené meradlá možno používať na daný účel, len ak majú platné overenie, ak sa toto vyžaduje, teda záväzný údaj o spotrebe môže poskytnúť výlučne plynomer s platným overením, pričom objektívnym a spoľahlivým podkladom pre určenie množstva odobratého plynu nemôže byť ani údaj o spotrebe na odbernom mieste za predchádzajúce obdobie. V súvislosti s námietkou sťažovateľa spočívajúcou v tvrdení, že plynové kotly napojené na odberné miesto v rozhodujúcom období neboli v prevádzke, krajský súd dodal, že toto tvrdenie je v rozpore s ostatnými vykonanými dôkazmi, a v ďalšom odkázal na bod 14 odôvodnenia rozsudku okresného súdu, podľa ktorého, ako to už bolo uvedené, sťažovateľ v rozhodujúcom období zemný plyn z distribučnej siete žalobkyne skutočne odoberal.

Pokiaľ ide o závery uznesenia ústavného súdu č. k. IV. ÚS 137/2018 zo 14. februára 2018, ktorých sa sťažovateľ vo svojom odvolaní proti rozsudku okresného súdu dovoľával, už krajský súd uviedol, že tam formulované ústavnoprávne závery sa oproti tu preskúmvanej veci opierajú o iné skutkové zistenia, t. j. na rozdiel od tu preskúmvanej veci vo veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. IV. ÚS 137/2018 skutočne vzniknutú škodu bolo možné vyčíslit' na základe objektívnych a spoľahlivých podkladov (pozri bod 42 odôvodnenia rozsudku krajského súdu).

18. Podľa čl. 2 ods. 2 CSP právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo 29/2017 z 24. januára 2018 publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 8/2018 pod č. 71 „*Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1. 1. 1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátórne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali... Napokon vzhľadom na čl. 2 ods. 2 C .s. p. je potrebné za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu považovať aj rozhodovaciu prax ďalších najvyšších súdnych autorít, a to Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie.*“. Sťažovateľom v ústavnej sťažnosti na podporu svojej argumentácie označené rozhodnutia odvolacích (druhostupňových) súdov v iných podľa jeho názoru obdobných právnych veciach teda nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít a krajský súd v okolnostiach preskúmvanej veci na tam vyjadrené právne závery nebol povinný prihliadnuť o to viac, ak tieto vychádzajú z iných skutkových zistení.

19. Ústavný súd tak považuje právne závery krajského súdu a závery v rozsudku okresného súdu za zodpovedajúce ústavne súladnej interpretácii a aplikácii relevantnej právnej úpravy, najmä § 82 ods. 1 písm. d), ods. 2 a 3 zákona o energetike vrátane ustanovení vyhlášky, a aj za ústavne plne udržateľné (m. m. IV. ÚS 420/2013); v okolnostiach posudzovanej veci napadnutý rozsudok krajského súdu nemožno hodnotiť ako zjavne neodôvodnený a arbitrárny, ako to tvrdí sťažovateľ. Uvedené skutočnosti takto neumožňujú prijať záver o porušení označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu.

20. V nadväznosti na sťažovateľom deklarovaný prejav nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie (odvolacieho) súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníkov konania. Podstatou je, aby postup všeobecného súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný, aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí všeobecných súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

21. Berúc do úvahy už uvedené, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

22. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. apríla 2021

Peter Molnár
predseda senátu